لئالی عرفان

از آثار قلم اعلی

هذا رضوانُ العدلِ
قد ظَهَرَ بالفضلِ و زیّنَه اللّهُ باثمارِ عزٍّ منیع

بسمِ اللّهِ العادلِ الحکیمْ

هٰذا لوحٌ فیهِ بَعَثَ اللّهُ اسمُهُ العادلَ و نُفِخَ مِنه روحُ العدلِ فی هَیاکلِ الخلایقِ اَجْمَعین لِیَقوْمَنَّ کلٌّ علی العدلِ الخالصِ وَ یَحکموا علیٰ اَنفُسهم وَ اَنفسِ العبادِ وَ لا یَتجاوزوا عنه عَلیٰ قدرٍ نقیرٍ و قطمیر. اَنْ یا هٰذا الاسمُ اِنّا جَعلناکَ شَمْساً مِن شُموسِ اسمائِنا الحُسنیٰ بینَ الأرضِ و السّماءِ فَاسْتَشرِقْ علیٰ الأشیاءِ عَمّا خُلِق فی الانشاءِ بِاَنوارِکِ العزیزِ البدیع. لَعلِّ یَجْتَمعِنَّ النّاسُ فی ظِلِّکَ وَ یَضَعون الظّلمَ عَن ورائِهم وَ یَسْتَنورونَ مِن اَنوارکَ المقدّسِ المُنیر. اَنْ یا هٰذا الاسم اِنّا جَعَلناکَ مبدءَ عدلِنا و مَرجَعَه بینَ عِبادِنا المُقرّبین و بکَ نُظْهِرُ عَدلَ کلّ عادلٍ وَ نُزیّنُ بِطِرازکَ عبادَنا المُقبلین. اَنْ یا هٰذا الاسم اِیّاکَ اَنْ یَغُرَّنَّکَ هذا المقامُ عَن الخُضوع بَینَ یدی اللّهِ المقتدرِ القدیر. فاعلم بِاَنَّ نسبتَکَ اِلینا کنسبةِ ما سویٰکَ لا فرقَ بینک و بین ما دونکَ عَمّا خُلِقَ بین السّمواتِ و الأرضین. لأنّا لمّا اِستَوَینا علیٰ عرشِ العدلِ خَلقنا المُمکناتِ بکلمةٍ مِن عِندنا کذٰلکَ کانَ ربُّکَ علیٰ کلّ شیء حکیم. وَ اَرفعنا بَعضَ الأسماءِ اِلیٰ مَلکوتِ البقآءِ فضلاً مِن لدنّا و اَنَا المُقتدرُ المُتعالی العزیزُ البدیع. قُل اِنّه لا نِسبتهٌ بینَه و بینَ خلقهِ سبحانَه عَن کلّ ما خُلِقَ وَ عَمّا یَذْکُرُه عِبادُه الذّاکرین. و انّما النّسبة الّتی یُنْسَبُ به و یُذکَرُ فی الألواحِ اِنّها ظَهَرَت مِن اِرادةِ الّتی بُعِثَتْ مِن مَشیّةِ الّتی خُلِقَتْ بامری المبرم المُحیط. و لٰکن اِنّا اِصْطَفیناکَ وَ اختَصصناکَ وَ اَرفعناکَ فی هذا اللّوحِ لِتَشکُرَ ربَّکَ و تَکونَ مِن المُنقطعین. اِیّاکَ اَن یَمْنَعَکَ اِرتفاعُ اِسمکَ عن اللّهِ ربّکَ وَ ربِّ العالمین. اِنّا نَرفعُ مَن نشاءُ بأمرٍ مِن لدنّا اِنّا کُنّا مُقتدراً علیٰ ما نَشاءُ و حاکماً علیٰ ما نرید. لاتَشْهَدْ فی نَفسِکَ اِلاّ تَجلّیَ شَمسِ کَلمةِ الأمرِ الّتی اَشْرَقَتْ عَن افق فمِ ارادة ربّکَ الرّحمن الرّحیم. و لاتَشهدْ فی ذاتِک قدرةً و لا قوّةً و لاحرکةً و لا سکوناً اِلاّ بأمرِ اللّهِ المَلِکِ العزیز القدیر. تَحَرّکْ مِن نَسَماتِ ربّکَ العَلیّ الأبهیٰ لا بما تَهبّ عن شطرِ النّفس و الهویٰ کذٰلک یأمُرُکَ قَلمُ الأعلیٰ لتکونُ مِن العاملِین. اِیّاکَ اَن تَکونَ مِثل الّذی زَیَّنّاهُ بِطِرازِ الأسمآءِ فی مَلکوتِ الانشاءِ فَلمّا نَظَرَ اِلیٰ نَفسِهِ وَ اِعلاءِ اسمِهِ کَفَربِاللّهِ الّذی خَلَقَهُ و رَزَقَهُ وَ رَجَعَ مِن اَعلیٰ المقامِ اِلی اَسفلِ السّافِلین. قُل اِنّ الأسمآءَ هیَ بِمنزلةِ الأثوابِ نُزَیّنُ بِها مَن نَشاءُ مِن عِبادِنا المُریدین و نَنْزَعُ عَمّن نَشاءُ أمراً مِن لدُنّا وَ انا المقتدرُ الحاکمُ العلیم. وَ ما نُشاورُ

عِبادَنا فی الأنتزاعِ کما ما شاوَرناهُم حینَ الأعطاءِ کذلکَ فَاعرِفْ أمرَ ربّکَ وَ کُن علیٰ یَقینٍ مُبین. لایُسْلبُ قُدرتُنا عَن شیءٍ وَ لَمْ تُغلَقْ اَیادی الأقتدارِ لو اَنتَ مِن العارفین. قُل کلُّ اسمٌ عَرَفَ ربَّه وَ ما تَجاوَزَ عَن حدِّه یَزدادُ شأنُه فی کلّ حینٍ وَ یَستَشْرِقُ عَلیهِ فی کلّ آنٍ شَمسُ عنایةِ ربّهِ الغفور الکَریم. وَ یَرتَقی بِمرقاةِ الأنقطاعِ اِلیٰ مَقامٍلَن یَحْکیَ اِلاّ عَن موجدهِ وَ لایَنطقُ اِلاّ بِاِذنِه وَ لایَتَحَرّکُ اِلاّ بارادةٍ مِن لدَنه وَ اِنَّه لهُو المقتدرُ العادلُ العلیمُ الحکیمُ. اَنْ یا هذا الاسمُ اَنْ افتخِرْ فی نَفسِکَ بما جَعَلناکَ مَشْرِقَ عَدلِنا بینَ العالمین. فَسوفَ نَبْعَثُ مِنکَ مَظاهراً فی المُلکِ وَ بهم نَطویٰ شُراعَ الظّلمِ و نَبْسُطُ بساطَ العدلِ بَینَ السّمواتِ و الأرَضین وُبهم یَمْحُو اللّهُ آثارَ الظّلم عَن العالم و یُزَیّنُ اقطارْ الآفاق بأسمآءِ هؤلآءِ بَینَ العالَمین. اولئکَ الّذینَ یَتَبَسّمُ بهم ثَغرُ الوجود مِن الغیبِ و الشّهودِ وُهُم مَرایا عَدلی بینَ عبادی و مَطالعُ اسمآئی بشینَ بریّتی و بهم تُقطعُ ایَادیُ الظّلم و تُقَوّی اعضادَ الأمر کذلک قَدّرنا الأمرَ فی هذا اللّوح المقدّس الحَفیظ. اَن یا ذلکَ الاسمُ انّا جَعلناکَ زینةً لِلملوکِ طوبیٰ لهُم اَن یُزیّنوا هیاکَلهُم بِکَ وَ یَعْدِلوا بینَ النّاس بالحقّ الخالص و یَحْکُمُوا بِما حَکَمَ اللّهُ فی کِتابهِ المُحکمِ القدیم. ما قُدّر لَهُم زینةٌ اَحْسَنَ مِنکَ و بِکَ یَظْهَرُ سَلطَنَتُهُم و یَعلوْ ذِکرُهم وُیُذْکرُ أسمائُهُم فی ملکوتِ اللّهِ العزیزِ العظیم. وَ مَن جَعَلَ نَفسَهُ مَحروماً مِنکَ انّه عَریٌ بینَ السّمواتِ وَ الأرضِ وَ لو یَلبَسُ حُرَرَ العالَمین. اَن یا مَعشرَ الملوکِ زَیّنوا رؤسَکم باکالیلِ العدلِ لِیَسْتَضیئ مِن انوارِها اَقطارُ البلادِ کَذلکِ نَأمُرُکُم فَضلاً مِن لدنّا عَلیکم یا مَعشَرَ السّلاطین فَسوفَ یُظهِر اللّهُ فی الأرضِ ملوکاً یُتّکِئونَ علیٰ نَمارِقِ العدلِ وَ یَحْکُمونَ بینَ النّاسِ کَما یَحْکُمونَ علیٰ انفسِهِم اولئِکَ مِن خِیَرةِ خَلقی بینَ الخَلائق اَجمَعین. زَیّنوا یا قومِ هَیاکِلَکُم بردآءِ العَدلِ وَ اِنّه یُوافِقُ کُلّ النّفوسِ لو اَنتم مِن العارفین. وَ کذلکَ الأدبُ و الأنصافُ وَ أمَرْنا بِهِما فی اکثرِ الألواحِ لَتَکوننَّ مِن العامِلین. اِنّه ما أمَرَ نفساً اِلاّ بما هوُ خَیرٌ لها وَ یَنْفَعُها فی الآخرةِ وَ الاولیٰ وَ اِنّه بِنَفْسهِ لغَنیٌّ مِن عَملِ کلّ ذیعملٍ وَ عَن عِرفانِ کُلّ عالمٍ خبیر. اِنّ اللّهَ قَد تَجَلّیٰ بهذا الاسمِ فی هذا اللّوحِ علیٰ کَلّ الأشیاءِ طوبیٰ لِلّذینَ اسْتَضاؤا بانوارهِ وَ الّذینَ فازوا بِه اُولئکَ مِن عبادِنا المُقرّبین. اِنّا غَرَسْنا بِأیادی القُدرةِ فی هذا الرّضوانِ أشجارَ العَدلِ وَ اَسْقَیناها بِمیاهِ الفَضلِ فَسوفَ تَأتی کُلُّ واحدةٍ بِاثمارِها کَذلکَ قُضِیَ الأمرُ وَ لامَرَّد لَه مِن لَدُنّا اِنّا کُنّا آمرین. اَن یا مَظاهرَ العَدلِ اِذا هَبَّتْ رَوائحُ الأقتدارِ اَنْ اَحْضِروُا ملأَ البیانِ ثُمَّ ذکّروهُم بِهذا النّبآءِ الأعظمِ العظیم. ثُمَّ اِسئَلوا یا قومُ بایّ حُجَّةٍ آمنْتُم بِعلیّ وَکَفَرتُم بِالّذی بَشّرَکُم به فی کلّ الألواحِ فَتَبیّنوا یا مَلأَ الجهلاءِ ثُمَّ اِتّقوا اللّهَ یا مَعشَرَ الغافِلین. اَتَدّعونَ الأیمانَ بِمبشّری وَ کَفَرتُم بنفسی العزیزِ الحکیم. مَثَلُکُم کَمِثلِ الّذینَهُم آمنوا بِیحیی اَلّذی کانَ اَن یُبَشّرَ النّاسَ بِملکوتِ اللّهِ فَلمّا ظَهَرتْ اِلکلمةُ کَفَروا بها وَ اَفتوا عَلیها اَلا لعنةُ اللّهِ علی الظّالمین. بعدَ الّذی اِنّه نادَالعِبادَ فی کُلّ الأیّام بِعلیٰ اِلنّداء وَ اَخَذَ عَهْدَ کَلمةِ اللّهِ مِنهُم وَ بَشّرَهُم بِلقآئهِ اِلیٰ اَن قَدیٰ روحهَ حُبّاً

لِنفسهِ العزیز البدیع. فَلمّا شُقَّ السّترُ وَ ظَهَرَتْ کَلمهٔ الأکبرُ اِعترضوا عَلیها وَ قالوا اِنّها تَجاوَزَتْ عَمّا اَمَرَ بِه یَحییٰ کَذلکَ سَوّلتْ لهُم اَنفسُهُم ما جَعَلَهُم مَحروماً مِن لقآءِ ربّهم المقتدرِ القدیر. وَ مِن المُشرکین مَن قالَ ما ثَبَتَ ماآتیٰ بِه ابنُ ذکریّا علی الأرضِ وَ ما اِستَقَرّ حُکمُهُ فی البلادِ بینَ العبادِ وَ قبلَ الأستقرارِ لایَنبغی اَنْ یَأتیَ احدٌ وَ بِذلکَ اِستَکبَرَ علی الرّوحِ وَ کانَ مِن المُعرِضین. وَ مِنهُم مَنْ قالَ بِاَنّ یَحییٰ غَسّلَ النّاسَ بالمآءِ وَ الّذی ظَهَرَ یَغسِلُ بالرّوحِ وَ یُعاشِرُ مَع الخاطِئین. کَما تَسْمَعون مَقالاتِ اَهلِ البیانِ فی تِلکَ الأیّامِ یَقولونَ ما قالوا بَل یَتَکَلّمونَ بِما لا تَکَلّمَ بِه اَحدٌ مِن قَبْل فَویلٌ لِلّذینَ یَتّبَعونَ هؤلآءَ المُشرکین. قُلْ یا مَلأ البیانِ اَنْ إستحیوا عَن جمالِ ربّکُم الرّحمنِ الّذی ظَهَرَ فی قُطبِ الأکوانِ بِبُرهانٍ لائحٍ مُبین. وَ الّذی جائَکُم بِاسمِ عَلیٍّ مِن قَبْلُ اِنّه بَشّرَکُم بِلقآئی وَ اَخْبَرکُم بِنفسی وَ ما تَحَرّکَ اِلاّ بِحبّی وَ لا تَنَفّسَ اِلاّ بِذکری العَزیزِ البدیع. وَ اَخْبَرَکُم بِاَنّ کلّ ذی نورٍ یُظْلِمُ عِندَ بَهائِهِ وَ یَضَعُ کلُّ ذاتِ حَملٍ حَمْلَها وَ کُلُّ ذی امانةٍ اَمانَتَهُ کَذلکَ نَزّلَ الأمرُ مِن جَبروتِ مَشیّة ربّکم العلیّ العِلیم. وَ اذا اَتَتْکُم السّاعةُ حینَ غِفلَتِکُم عَنها وَ اَشْرَقَ جَمالُ المَحبوبِ عَن اُفُقِ أرادةِ ربّکُم المُقتدرِ القَدیر اَنْتُم اَعْرَضْتُم عَنها وَ اعترضتُم عَلیهِ وَ کَفَرْتُم بآیاتِهِ وَ اَشْرَکتُم بِنفسهِ اِلیٰ اَنْ اَرَدتُم سِفکَ دَمِهِ المُقدّسِ الطّاهرِ العزیز المنیر. قُلْ یا قومُ اِتّقوا اللّهَ وَ لاتُحدّوا اَمرَاللّهِ بِحدودِ اَنفسِکم اِنّه یَأمُرُ کیفَ یَشآء بأمرٍ مِن عِندِه وَ اِنّه لَهُوَ المُهیمنُ المُقتدرُ القدیرُ. قُلْ تاللّهِ اِنّه یَنطِقُ فی صَدری وَ یُنادی فی روحی وَ یَتَکلّمُ بِلسانی وَ اِنّه لَهوُ الّذی اَیْقَظَنی مِن نَسَماتِ أمرهِ وَ أنْطَقَنی بینَ السّمواتِ وَ الأرَضین قُلْ تَاللّهِ عزیزٌ عَلیّ بِاَن أکونَ بینَکم وَ أسْمَعُ مِنکُم ما لاسَمَعَهُ اُذنُ اَحدٍ مِن قبلُ وَ لکنَّ اللّهَ اَظْهَرَنی بِالحقّ وَ اُمِرْتُ بِاَن لا أعْبُدَ اِلاّ اِیّاه وَ اُذکّرکُم بما هُو خیرٌ لَکُم عَن مَلکوتِ ملکِ السّمواتِ وَ الأرضین. وَ لو کانَ الأمرُ بیدی ما اَظْهَرتُ نَفسی بینَ یدی هؤلآءِ الأشرارِ وَ لکن اِنَّه لَهوُ المُختارُ یَفْعَلُ ما یَشآءُ وَ یَحْکُمُ ما یُرید. یا قومُ لاتَنْظُروا اِلیّ بِعیونِکُم وَ لا بِعیونِ رؤسائِکُم تَاللّهِ الحقّ لَنْ یُغْنیکُم شیئٌ وَ لو تَسْتَظهروا بِخلقِ الأوّلین وَ الآخرین. قُلْ یا قومُ فَانظُرُا اِلی جمالِی بِعینی لأنّکم لو تَنْظُرونَ اِلیّ بِعینِ سِوائی لَنْ تَعْرِفونی اَبداً کَذلکَ نُزّلَ الأمرُ فی ألواحِ اللّهِ المُقتدِرِ العزیزِ الحکیم. قُلْ یا قومُ ما اُنادِی بَینکُم بِنَفْسی لِنَفْسی بل اِنّه یُنادی کَیفَ یَشآءُ بِنفسهِ لِعبادِه وَ یَشْهَدُ بِذلکَ ضَجیجی وَ صَریخی ثُمَّ حَنینُ قَلبی لو اَنتُم مِن المُنصفین. اِنّ ورقة الّتی اَخَذْتهٰا ارياحُ مَشیّةِ اللّهِ هَل تَقْدِرُ اَن تَستَقرَّ فی نَفسِها لا فو الّذی اَنْطَقَنی بِالحقّ بَل تُحَرّکُها کیفَ تَشآءُ وَ اِنّه لَهو الحاکمُ لِمَا یُرید. وَ اِنّ حَرَکَتَها ثُمَّ اِهتزازَها فی نَفسِها لِیکونُ شاهِداً علی صِدْقِهٰا لو اَنتُم مِن العارفین. فَانظُروا یا قومُ کیفَ حالَ مِزمارِ الّذی وَقَعَ تَحتَ أنامِلِ اِرادةِ ربّهِ الرّحمنِ و یَنْفُخُ فیهِ نَفَسُ السّبحانُ هَل یَقْدَرُ اَن یَصْمُتَ فی ذاتِه لا فَوَ ربّکُم العزیزِ المَنّانِ بَل یَظْهَرُ مِنهُ فنونُ الألحانِ کیفَ یَشآءُ و اِنّه لهو العزیزُ الحاکمُ القدیر. وَ هَل تَقْدَرَ الشّمسُ اَن تَطّلعَ عَن افقِ الأمرِ مِن غیر ضیاءِ اوْ تَستَطیعَ اَنْ تَمْنَعَ الأشیاءَ مِن اَنوارِها

لا فَو نَفْسَ البَهآء وَ یَشْهَدُ بذلکَ کلُّ مُنصفٍ بَصیر. قُلْ یا قومُ اِنّ أصابعَ قُدرةِ ربّکُم العلیّ الأبهیٰ تُحرّکُ هذا القلمَ الأعلیٰ وَ هذا لَم یَکُن مِن عِندی بَل مِن لدی اللّهِ ربّکُم وَ ربِّ آبائِکُم الأوّلین. وَ اَنتُم یا مَلأَ المُشرکین أتَعترَضونَ علیٰ هذآ القلمِ اوْ علیٰ الّذی یُحرّکُه بسلطانٍ مِن عِندهِ قُلْ فَویلٌ لکُم قَد تَحَیَّرَ مِن فِعلِکُم اَهلُ مَلأِ العالَین. اِذاً تَبکی عَینُ العدلِ لِنَفْسی و یَضِجُّ حقیقةُ العَدلِ فی ضُرّی و بلائِی وَ تَنوحُ بما وَرَدَ علیٰ نَفْسی مِن الّذینهُم خُلقوا بارادتی وَ کانوا اَنْ یَفْتَخِروا بالقیامِ فی حضوری وَ یَستَبرکوا بترابِ قدمِی المبارکِ العزیزِ المنیع. اَن یا مَظْهَرَ العَدلِ اِنّی لاَشْکُونَّ اِلیکَ مِن الّذین کَفَروا وَ اَشْرَکوا بَعدَ الّذی وُعِدوا بنَفْسی فی کلّ الألواحِ وَ فی لوحِ الّذی حَفَظَهُ اللّهُ فی کَنائزِ عِصمتِهِ وَ جَعَلَه مَحفوظاً عَن اَبْصُرِ الخَلائق اَجْمَعین. قُلْ یا قومُ اِذا وَرَدتُم الرّضوانَ وَ اَدْرَکْتُم وَرداً فَاستَنشقوا اِنْ وَجَدْتُم مِنه روائحَ الطیب خافوا عَن اللّهِ وَ لاتُنْکِروهُ وَ لاتَکونُنّ مِن الّذینهُم عَرَفوا ثُمَّ أنْکَروا وَ کانوا مِن الکافِرین. وَ لو یُوجَدُ ذوُ شَمٍّ لَیَجِدُ مِن کلّ ما یَظْهرُ مِنّی رائحةَ المُقدّسِ العزیزِ الکریم. اَنْ یا مَظاهرُ هذا الاسم اَنتُم خُلِقتُم بامری وَ بُعِثتُم بارادتِی اِیّاکُم اَنْ یَمْنَعکُم هذا المقامُ عَن الخضوعِ بینَ یدی ربّکُم العَزیزُ العلاّمُ فی یومٍ الّذی یَأتی اللّهُ فی ظلٍ مِن الغمامِ بسلطانٍ عظیم. وَ یُنْفَخُ فیهِ روحُ الحیوانِ علیٰ اَهلِ الأکوانِ و یُطرِّزُ الرّضوانُ بأسمی العزیزِ المنّانِ وَ یُجَدّدُ فیهِ الأنسانُ بطِرازِ الرّحمنِ وَ یُزَیّنُ کلُّ الأشیآءِ بردآءِ الأسمآءِ مِن لَدُن مُبدعٍ بَدیع. اِنَّکُم خُلِقْتُم لِذلک الیومِ اِتّقوا اللّهَ وَ لاتَمْنَعوا نَفسَکُم مِن ذلک الفضلِ العظیم. أن یا مُسمیّاتِ هذا الاسمِ لایَغُرَّنکَم الأسمآءُ یومئذٍ اَنْ اِسرَعوا اِلی شَطرِ الفضلِ وَ لو تُمْطِرُ عَلیکُم سَحابُ الأمرِ سَهامَ القهرِ اِیّاکُم اَنْ تَصْبروا اَقلِّ مِن حینٍ لایَمْلکُ فی ذلکَ الیومِ احدٌ شیئاً وَ الأمرُ یَومئذٍ لِلّهِ العزیزِ الحکیم. قُلْ اُوفوا یَا قومُ بمیثاقِ اللّهِ وَ لاتَنْقَضوا عَهدَ الّذی عاهَدتُم به فی ذرّ البقآءِ علیٰ مَحضرِ اللّهِ المقتدرِ العزیزِ العَلیم. قُلْ فَافتَحوا اَبصارَکم تَاللّهِ الحقّ قَد بُعِثَ یَومئذٍ حینئذٍ وَ اَتی اللّهُ فی ظُلَلِ الغَمامِ فَتَبارکَ اللّهُ المُبْعثُ المُقتدرُ العَلِیُّ العظیم. اذاً یَفزَعُ کُلُّ مَن فی السّمٰواتِ وَ الأرضِ وَیَنوحُ قَبائلُ اهلِ مَلأِ الأعلیٰ کُلُّها اِلاّ مَن اَخَذَه یَدُ الأبهیٰ بسلطانِهِ المُقتدِرِ العَلیّ الأعلیٰ و شُقّ حِجابُ بَصَرِهِ باصبعِ القَضا وَ نَجّاه مِن الّذینهم کانوا فی مِریّةٍ عَن لقآءِ اللّهِ المَلِکِ العزیزِ الجَلیل. قُلْ تَاللّهِ قَد بُدّلَ کلُّ الأسماءِ وَ اِرْتَفَعَ عَویلُ کلّ شیءٍ وَ اضطَربَ کلُّ نَفسٍ اِلاّ الّذینَ بَعَثَتْهُم نَفَحاتُ السّبحانِ الّتی هَبّتْ عَن شَطْرِ رَبّکُم الرّحمنِ وَ اَیْقَظَهُم عَن النّومِ وَطَهّرهُم عَن دَنَسِ المُشرکین. اَنْ یا لِسانَ القِدَمِ صَرّفْ الآیاتِ لأنّ آذانَ النّاسِ لَنْ یَستَطیعُوا اَن یَسْمَعوا ما نُزّلَ مِن سمآءِ فِطرَتِک وَ هوآءِ ارادتِک فَالقِ عَلیهم علیٰ مِقدارِهِم فی ذکرِ ما کُنتَ عَلیهِ وَ انّ هذا لعدلٌ مُبین. اَنْ یا ملأَ الأرضِ فاعلِموا بِاَنّ للعدلِ مَراتبَ و مقاماتٍ و معانیٍ لایُحْصیٰ وَ لکِن اِنّا نَرُشُّ عَلیکُم رَشْحاً مِن هذا البحرِ لیُطهّرکُم عَن دَنَسِ الظّلم وَ یَجْعَلکُم مِن المُخلِصین. فَاعْلِموا بِانّ اَصْلَ العَدلِ وَ مَبْدَئَهُ هوَ ما یَأمُرُ بهِ مَظهرُ نَفسِ اللّهِ فی یَومِ ظهورهِ لو اَنتُم مِن العارفین. قُلْ اِنّهُ

لمیزانُ العَدلِ بینَ السّمواتِ و الأرَضین وَ اِنّهُ لو یأتی بأمرٍ یَفْزَعُ مَن فی السّمواٰتِ وَ الأرضِ اِنّهُ لعَدلٌ مُبین. وَ اِنَّ فَزَعَ الخَلقِ لَم یَکُنْ اِلاّ کَفَزَعِ الرَّضیعِ مِن الفِطامِ لو اَنتُم مِن النّاظِرین. لَو اَطَّلَعَ النّاسُ باصلِ الأمرِ لَم یَجْزَعوا بَل اِستَبشَروا وَ کانوا مِن الشّاکِرین. قُلْ اِنَّ اَریاحَ الخریفِ لو تَعرَی الأشجارَ مِن طِرازِ الرَّبیع هذا لَم یَکُن اِلاّ لِظُهورِ طِرازٍ آخَر کذلک قَدّرَ الأمرُ مِن لَدُن مُقتدرٍ قَدیر. وَ مِن العدلِ اِعطاءَ کُل ذی حَقّ حَقّهَ کَما تَنْظُرونَ فی مظاهرِ الوجودِ لا کَما زَعَمَ اَکثرُ النّاسِ اِذاً تَفَکّروا لِتَعْرِفوا المَقصودَ عَمّا نُزّل مِن قَلمٍ بَدیع. قُلْ اِنّ عَدْلُ الّذی تَضْطَربُ مِنهُ اَرکانُ الظّلمِ وَ تَنْعَدِمُ قَوائِمُ الشّرکِ هَو الأقرارُ بِهذا الظّهورِ فی هذا الفَجرِ الّذی فیه اَشْرَقَتْ شَمسُ البَهآءِ عَن اُفُقِ البَقآءِ بِسلطانٍ مُبین. وَ مَنْ لَم یُؤمِنْ بِهِ اِنّه قَد خَرَجَ عَن حِصنِ العَدلِ و کُتِبَ اِسمُه مِن الظّالِمین فی ألواحِ عزٍّ حَفیظ. وَ مَن یَأتی بِعملِ السّمواٰتِ و الأرضِ وَ یَعْدِلُ بینَ النّاسِ اِلیٰ آخرِ الّذی لا آخرَ لهُ وَ یَتَوقّفُ فی هذا الأمرِ اِنّه قَد ظَلَمَ علیٰ نَفْسِه وَ کانَ مِن الظّالِمین. اَنْ إرْتَقِبوا یا قومُ اَیّامَ العَدلِ وَ اِنّها قَد اَتَتْ بِالحقّ اِیّاکُم اَنْ تَحتَجِبوا مِنها وَ تَکونَنّ مِن الغافِلین قُلْ یا قومُ زَیّنوا هیاکلَکُم بِطرازِ العَدْلِ ثُمَّ أحکِموا بِما حَکَمَ اللّهُ فی الألواحِ وَ لاتَکونَنّ مِن المُتجاوِزین. قُلْ مَن یُشْرِبُ قَطْرَةً مِن المآءِ بِأمری اِنّه لخیرٌ مِن عِبادةِ مَن علی الأرضِ کلِّها لأنّ اللّهَ لَنْ یَقْبلَ عَمَلَ احدٍ اِلاّ بان یَکوُنَ مُزیّناً بِطِرازِ اِذنی بینَ العالَمین. اَنْ اِعمَلوا یا قوم بِما أمَرْناکُم فی الألواحِ وَ اِنّه قَدْ نُزّل مِن جَبروتِ اللّهِ المُهیمنِ العَزیزِ القَدیر. وَ الّذی إرْتَدّ بَصَرُه مِن رائحةِ قَمیصِ اِسمی الرّحمنِ اِنّه یَریٰ فی کلّ الأشیآءِ آیاتِ ربّه العادلِ الحکیم. اَن یا قَلَمَ الأعلیٰ فَابْتَعِث عَبدَ الّذی سُمّیَ بالرّضا بَعدَ نَبیلٍ مِن مَظاهرِ العَدلِ فی مَلَکوت الانشاءِ وَ اِنّ عَدْلَهُ ایمانُه بِاللّهِ وَ لایُعادِلُه عَدْلُ السّمواتِ وَ الأرضین. اَنْ یا عبدِ اَنْ إستَمِعْ صَریرَ قلمِ الأعلیٰ ثُمَّ إجتَمِع النّاسَ عَلیٰ شاطیءِ بحرِ الأعظمِ الّذی ظَهَرَ بهذا الاسمِ الأقدمِ القدیم. اَنْ أحفظ عِبادَ الرّحمنِ لئلاّ یَتَغیّرُ وجوهُ العِرفانِ مِن لَطَمَاتِ اشاراتِ مَظاهِرِ الشّیطانِ کَذلک اَمَرَکَ رَبُّکَ العَزیزُ المَنّان اَنْ اِعمَل بِما اُمِرتَ مِن لَدُن عَزیزٍ جَمیل. کُنْ سَدّاً بَینَ یَأجوجِ الشّرکِ وَ جنودِ الرّحمنِ لئلاّ یَتَجاوَزوا مِن حُدودِهِم کَذلک نزل الأمرُ مِن جَبَروتِ حُکمِ ربّکَ العلیمِ الحکیم. اِنّا جَعَلناکَ ذِکراً مِن لَدُنّا بَینَ عِبادِنا وَ جَعَلناکَ حِصناً لِبریّتنا بَینَ العالَمین لِتَحْفَظَهُم مِن سَهامِ الأشاراتِ و تُذَکّرَهُم بِهذا النبأ الّذی مِنهُ اِظْطَربَتْ هَیاکلُ الأسماءِ و غُیِّرتْ اِلوُجوهُ وَ شُقَّتْ أراضِی الکبرِ وَ سَقَطَتْ اِلأثمارُ مِن کُلّ شَجرٍ مرتفعٍ منیع. طوبیٰ لکَ بِما کَسَرتَ صَنَمَ الوَهمِ بِقوّةِ رَبّکَ وَ نَزَعْتَ عَن هَیکلِکَ اَثوابَ التّقلید وَ زَیَّنتَهُ بِردآءِ التّوحید بِهذا اِلاسمِ المقدّسِ المُبارکِ المُتعالی المُحیط. ثُمَّ اَعلِم بِاَنّ مَلأ البیانِ أعْتَرضوا عَلیٰ رَبّهِم الرّحمن وَ کَفَروا بِالّذی آمَنوا بَعدَ الّذی وَصیّناهُم فی کُلّ الألواحِ بِاَن لایَحْتَجِبوا حَینَ ظُهوری بِشیءٍ عَمّا خُلِق بَینَ السّمواٰتِ و الأرضین. مِنهُم مَن کَفَرَ بِنَفسی وَ یَقْرَءُ کلماتی وَ مِنهُم مَنْ اِفْتَخَرَ بِکتبِ الّتی نَزَلَتْ مِن قِبَلی مِن قَبلُ قُلْ اَلیوم لو یَملأُ کلُّ مَن فی السّمواٰتِ و الأرضِ مِن کتبِ

قَیّمةِ وَ لَم تَهُبّ مِنها نَفَحاتُ أمری وَ فَوَحاتُ حُبّی اِنّها لَن یُذکَرَ عِند اللّهِ رَبّکَ وَ رَبِّ العالَمین. قُلْ فویلٌ لکُم یا قومُ کُلّما نُزّلَ مِن مَلَکوتِ البیانِ اِنّهُ قَد نَزَلَ فی ذکری و ثنآئِی اِنْ اَنتُم مِن العارِفین. قُلْ اُفٌّ لکُم بِما نَقَضْتُم میثاقَ اللّهِ و نَبَذْتُم عَهدَه عَن وَرائِکم وَ رَجَعْتُم اِلی مَقرّکم فی اسفلِ السّافِلین. اَنْ یا اِسمی قَد بَقَیتُ فَریداً بینَ مَلأِ البیانِ بَعدَ الّذی ما نزل البیانُ اِلاّ لذکرِ نَفْسی المظلومِ الفَرید. قُلْ یا قومُ خافوا عَنِ اللّهِ تاللّهِ اِنّ نُقطَة الأولیٰ ما تَنَفّسَ اِلاّ بذکری وَما تَکَلّمَ اِلاّ بِثنآءِ نَفْسی وَ ما کانَ مَحبوبُ قلبهِ اِلاّ جَمالِی المُشرِق المُنیر. اَنْ یا اِسمی فَاعلِم بِاَنّ الّذی مِنهُ بُعِثَ هَیاکلُ العَدل وَ أشْرَقَتْ اَنوارُ الفَضل نَسَبَه المُشرِکون اِلی الظُّلمِ کَذلک فَعَلوا بِنَفْسی هؤلآءُ الظّالِمین. فَسوفَ تُبدّلُ هَذه الأرضُ مِن ظُلمِ هؤلآءِ وَ تَضْطَربُ الامورُ کذلک یُخْبِرُکَ لِسانُ صدقٍ علیم. وَ قَدْ اِنْتَشِرتْ ألواحُ النّارِ فی کلّ البلادِ وَ یَمرُّ عَلیکُم مَظْهَرُ الشّیطانِ بِکتابٍ اِذاً قُلْ یا عبادَ الرّحمٰن دَعوها عَن وَرائِکُم وَ تَوجّهوا اِلی کلمةِ اللّهِ المحکمِ البدیع. اِنّه لایُعادِلُ بِحرفٍ مِنها ما نَزَلَ فی اَزَلِ الآزالِ او یَنْزِلُ مِن سَمآءِ عِزّ رفیع. اَنْ یا اِسمی طَهّرْ عِبادی عَن نَفَحاتِ دونی ثُمَّ إسْتَجذِبهُم مِن بدایعِ نغماتِی و کلماتِی ثُمَّ طَیّرهُم فی هوآءِ قربِی و رِضائِی لَعَلّ یَقْصِدونَ حَرَمَ عِزّی وَ بَیتَ کبریائِی کذلک نُزّلَ بالحقّ وَ اِنّه لتنزیلٌ مِن لدن ربّک العَلیّ العلیم. ثُمّ اِمنَعهُم عَن سِفکِ الدّماءِ اِنّا قَدْ نهَیناهُم فی کلّ الألواحِ وُهُم اِتّخَذوا احکامَ اللّهِ سُخریّاً وَ تَجاوَزوا عَن حِصنِ الأمرِ وَ کانوا مِن الغافِلین. وَ رَجَعَ ضُرُّ اَعمالِهم اِلی اَصْلِ الشّجرةِ وَ کذلکَ کانَ الأمرُ اِنْ اَنتَ مِن السّامِعین. اِنّ الّذین یُجادِلونَ وَ یُحاربونَ مَع النّاسِ اولئکَ خَرَجوا عَن رِضوانِ العَدلِ وَ کانوا مِن الظّالِمین فی الواحِ عزّ حفیظ. وَ الّذینهُم اِستُشهِدُا فی سبیلِ اللّهِ فی هذهِ الأیّامِ اولئکَ مِن أعلی الخلقِ وَ کانوا اَن یَذکُروا اللّهَ جَهْرةً بحیثُ ما مَنَعَهُم کِثرةُ الأعداءِ عَن ذکرِ اللّهِ بارِئهُم اِلی اَنْ اِستُشْهدوا وَ کانوا مِن الفائِزین. وَ فی حینِ اِرتقاءِ ارواحِهم اِستَقبَلَتْهُم قَبائلُ مَلأِ الأعلیٰ کُلُّها بِرایاتِ الأمرِ کذلکَ قُضی الأمرُ بالحقّ مِن لَدُن مُقتَدرٍ حکیم. قُلْ یا اِلهی وَ سیّدی اَنتَ الّذی غَرَسْتَ اَشجارَ العَدلِ فی رضوانِ اَمرکَ وَ حِکمَتِکَ اِذاً فَاحفَظها یا اِلهی مِن عَواصِفِ القضاءِ وَ قَواصِفِ البلاءِ لِتَرْتَفَعَ بِاَغصانِها وَ اَفنانِها فی ظلّ فَضلِکَ وَ جِوارِ رَحمَتِکَ ثُمَّ اَسْکُن یا الهی فی ظلّ اوراقِها مِن اصفیاءِ خَلقِکَ وَ المُقرّبینَ مِن عبادِکَ وَ انّکَ اَنتَ المُقتدرُ علیٰ ما تشاءُ وَ اِنّکَ اَنتَ الغفورُ الرّحیم. اِنّا خَلَقْنا رضوانَ العَدلِ بِقوّةٍ مِن عِندنا وَ قدرةٍ مِن لَدُنّا وَ اَرسلناه اِلیکَ بِفواکهِ عِزّ بَدیع. اِذاً دُق مِن اثمارِها ثُمَّ إسترحْ فی ظلّ اوراقِها لِتکونَ مَحفوظاً مِن نارِ المُشرکین. وَ بذلکَ اُتْمِمنا النّعمة عَلیکَ لِتَشْکُرَ رَبّکَ وَ تکونَ مِن الشّاکِین. وَ الحمدُ للّهِ ربِّ العالَمین.

هوالله المستعان

بسا اشجار که باثمار بدیعهٔ الهیه تزیین یابد و ما در تحت تراب مسجون باشیم و چه مقدار از ریاض خرّم که در ارض ظاهر شود و این ابصار موجوده از دیدنش ممنوع. بسا طیور که بر افنان اشجار بتغنّی آیند و این آذان از استماعش محروم. لذا باید این ایّام معدوده را غنیمت شمرد و از ذکرالله و ثنای او غافل نشد. در جمیع احوال پناه بخدا برده و مراقب بوده که مباد بهمسات شیطان از نفحات رحمٰن محروم مانی. سعی نما که باخلاق حسنه و افعال محموده بین بریّه ظاهر شوی و از تو نسایم تقدیس و انقطاع بوزد، که شاید قلوب مردگان از مؤانست و مجالست بحیات ابدی فائز شوند و بکوثر تسلیم و رضا مرزوق گردند، اگرچه جاهل را پند عاقل ثمر نبخشد. چنانچه در جمیع احوال نصیحت نمودیم که نفسی متعرّض نفسی نشود، از زمان توقّف در عراق تا حین ناس را از شهوات نفسانیّه و مجادله و محاربه مع بریّه منع نمودیم، مع‌ذٰلک عامل شدند آنچه را که در جمیع اوراق و الواح ممنوع بوده و ضرّ اعمال جهّال باین عبد مسجون راجع شده و نفوسیکه کلّ اعمال شنیعه را مرتکب بوده‌اند حال خود را بلباس زهد جلوه داده‌اند و جمیع آنچه را عامل شده‌اند باین عبد نسبت داده‌اند. اینست که در کتب قبل نازل شده که ذیاب بلباس اغنام ظاهر شوند و بفریب ناس مشغول گردند. باری در جمیع احوال بحقّ ناظر باش و از دونش منقطع. ذکرش را غنیمت دان و امانت حبّش را بخائن و سارق منما و در کمال حفظ محفوظش دار. در کلّ حین شکر نما که هجرت بوصل تبدیل شد و بعدت بقرب و بعرفان‌الله در ایّامی که اکثری محجوبند فائز شدی. والرّوح علیک.

جناب کلیم علیه بهاءالله

بنام خداوند بیمانند

ای کلیم بشنو ندای جمال قدیم را و بایست بر امرالله به قیامی که ارجل مضطربین از قیامت مستقیم شوند. بگو ای عباد قسم بمظهر ایجاد و سلطان یوم معاد که آنچه از فم‌الله باذن خود استماع نمودید ابداً از احدی استماع نخواهید نمود.

اگرچه لازال در صحراهای آمال سائر شوید و سالک گردید، قدر ایّام لقا مستور بوده، چه که کلّ در هوای هویٰ طایر بودید و در بیدای وهم و عمیٰ سالک. کلیم آفاق چون از افق عراق غایب شد، اکثری به سامری و ما صنعه گرویدند، با آنکه از قبل بجمیع امورات بعد اخبار نمودیم، چنانچه در الواح مهاجرت از قلم قدرت مسطور گشته، و همچنین جمیع وقایع این ارض را در لوحی که در وشّاش از اصبع قدرت مرقوم شد مذکور آمد فأفّ لملأ البیان. چه زود نعمت الهیه را تغییر دادند لم ادر فی ایّ واد هم یسلکون. بگو ای عباد هر طیری قادر بر طیران در فضاهای خوش رحمٰن نه. امر الهی را بر خود مشتبه منمائید، چه که امرش از دونش ممتاز و ظاهر و هویدا. آیا هدیر ورقا و صریر قلم اعلیٰ با نغمهٔ غراب بیدا مشتبه میشود. لا فو نفس اللّه العلیّ الأعلیٰ. جهد نمائید که خلق را حقّ مدانید و او را منزّه از ماسوایش دانید. نور ایّام از ظلام شام بسی واضح و ممتاز است. دل بدنیا مبندید و بشجرهٔ فنا توجّه منمائید که حقیقت دنیا بوده و خواهد بود. بگو ای عباد در ایّام افتتان محبوبست که در سبیل رحمٰن بقدم ایقان مشی نمایید، والّا در ایّامی که نسیم عزّ از رضوان سبحان بوزیدن آید مدّعیان ایمان بسیار خواهند بود، ولٰکن آن ایمان را اعتباری نه و معلّق است بکلمهٔ فصلیّهٔ اخریٰ. باری ای کلیم عنقریب است که اکثری را سقیم مشاهده نمائی و از کأس جحیم مشروب بینی و از جنّة النّعیم معرض ملاحظه کنی. انشآءاللّه آنجناب لازال شارب تسنیم بقا و ساقی آن عنداللّه مشهود آیند که شاید کوثر معارف الهیّه را هیاکل فانیه از انامل حبّیّهٔ آنجناب بنوشند و سرمست شده بشطر منزل الست ناظر شوند. ای کلیم شکر کن حقّ را که بطراز ایمان مزیّن شدی و بمولود جدید مرزوق، و هذا ما اخبرناک به من قبل فی الواح عزّ حفیظ، و اینست از آنجمله خبری که در ملکوت تقدیر مقدّر شده و بعد از اتمام میقات نازل و ظاهر شد. الواح قبل را ملاحظه نما تا درست مطّلع شوی و توقن بأنّ عنده علم کلّ شیء و علم الّذی ما اطّلع به احد الّا نفس اللّه العلیم الخبیر اگرچه بفضل اللّه موقن بوده و انشآءاللّه خواهی بود فنعم ما لقّبته و سمّیته و قد قبلنا ما ظهر منک اذاً فاشکر و کن من الشّاکرین. انشآءاللّه در جمیع احیان مسرور باشید و اگر مسّ کند شما را حزنی بیقین بدان که بعد از آن سروری مقدّر است. باری فضل الهی در بارهٔ آنجناب لایعدّ و لایحصیٰ بوده و اگر بعضی

امور نقصی وارد شده، سبب اهمال خود آنجناب بوده در امورات خود و الرّوح و العزّ و البهآء علیک و علیٰ من معک و علیٰ الّذینهم تواصوا بهذا الأمر المبرم المحکم المتین.

فتح

جناب حسینعلی علیه بهاءاللّه

بسمی المقدّس عن الأسمآء

یا من سمّیت بالاسمین الأعظمین ان استمع ندآء مالک الأسمآء انّه ینادیک من سجن عکآء و یدعوک الی الأفق الأعلیٰ المقام الّذی ینطق فیه مولیالوری الملک للّه ربّ العالمین انّا نوصیک و الّذین آمنوا بما یرتفع به امراللّه مالک هذا الیوم البدیع قل یا معشر الأولیآء تمسّکوا بالأمانة و العفّة و الوفآء انّه یأمرکم بما ینفعکم و هو الغفور الکریم البهآء علیک و علی الّذین فازوا بهذا الذّکر الأعظم و اقبلوا الی افقه المنیر.

از مکاتیب حضرت عبدالبهاء

هوالأبهی

ای واقف اسرار، بانگ بانگ الهی است و آهنگ آهنگ رحمانی که از ملکوت غیب میرسد و از افق اخفیٰ استماع می‌شود. گوش هوش باز کن تا همدم سروش ابهیٰ گردد و اذن واعیه بگشا تا دمساز هاتف ملکوت اعلیٰ شود و قلب را که جلوه‌گاه جمال ذوالجلال است و محفل تجلّی حضرت پروردگار از شئون امکان پاک و منزّه نما تا با راز جمال بی‌نیاز انباز گردد و صدر را که مخزن محبّةاللّه است و معدن معرفةاللّه است بذکر دوست حقیقی و معشوق معنوی منشرح نما تا منبع و معین علم الهی شود. لسان را بتبلیغ امراللّه بگشا تا تأیید روح‌القدس بینی و الهامات تتابع سرّ الأسرار و جمال المختار مشاهده کنی. این کور دور ظهور اسم اعظم و جمال قدم روحی لأحبّائه فداست. فیوضات الهیّه بمثابه سیول است و تجلّیات رحمانیّه مانند شموس. بحر بیکران در موجست و انوار بی‌پایان در وسط اوج. هشیار کو هشیار کو بیدار کو بیدار کو. والبهآء علیک.

ع ع

هواللّه

ای بندهٔ خدا هر بندگی بندی است و هر عبودیّت کمندی، مگر بندگی درگاه الهی که آزادگیست. این عبودیّت درد را درمان است، و این بندگی زخم را مرهم رحمٰن. آزادگی بدلست، نه بجسم، و فرزانگی بروح است، نه بقوانین سیاسی پُراِسم. پس تو از خدا بخواه که بندهٔ حلقه‌بگوش جمال ابهیٰ باشی و عبد صادق درگاه کبریا. و البهآء علیک و علی کلّ ثابت علی میثاق‌اللّه. ع ع

هوالأبهیٰ
فیض‌آباد
جناب عبدالکریم‌خان علیه بهاءاللّه الأبهیٰ ملاحظه نمایند

هوالأبهیٰ

ای متوسّل و متشبّث بعروهٔ وثقیٰ اگر عزّت قدیمه خواهی در سبیل الهی ذلّت شدیده طلب و اگر سرفرازی در جهان الهی جوئی در عشق و محبّت جمال یزدان سر و جان نثار کن. اگر غنای حقیقی طلبی در ظلّ فقر از ما سوی اللّه درآ. اگر راحت جان و آسایش وجدان آرزو کنی در ظلّ انقطاع بیاسا. اگر نورانیّت وجه آرزو داری بنور محبّت‌اللّه مزیّن دار. اگر روحانیّت قلب میطلبی بنفحات ریاض رحمٰن مهتزّ نما. اگر سلطنت دو جهان خواهی تمسّک به عهد و میثاق و ایمان و پیمان جمال رحمٰن جو و بر اعلای کلمةاللّه و نشر نفحات‌اللّه قیام کن. و البهآء علیک.

عبدالبهاء ع

هوالأبهیٰ
ق
جناب محمّدکریم علیه بهاءاللّه الأبهیٰ ملاحظه نمایند

هوالأبهیٰ

ای ناظر بمنظر اکبر الیوم افق وجود بکوکبی تابان گردد که انوارش اعلاء کلمةاللّه و اشراقش نشر نفحات حضرت کبریا، حرارتش نار محبّت‌اللّه، مطلعش صبح هدیٰ. پس ای دوستان الهی و ای یاران معنوی وقت امید است، نومید مشوید.

زمان رجا و حصول آمال است، مأیوس و مبتلا نگردید. شمعون صفا، یعنی پطرس اکبر حضرت عیسیٰ، شخص صیّادی بود، و سلمان فارسی شخص دلّالی. شمعون جهانی را مفتون نمود و سلمان جمعی را مظاهر آیات رحمٰن کرد. پس همّت را عظیم و مقاصد را جلیل نمائید تا امکان را از خاور تا باختر روشن و نورانی نمائید.

عبدالبهاء ع

تهران
چراغ انجمن آزادگان، سرور دانایان، الشّیخ‌الرّئیس پرتو یزدان، مه تابان باد

ای یار مهربان آنچه کلک مشکین نگاشت شادمانی بخشید و خرّمی آورد. شبنم نبود، دریا بود. چراغ نبود، پرتو آفتاب بود. ستایش و نیایش یزدان مهربان را که به آفرینش چنین آرایش بخشید و دلها را چنین آسایش داد و بدانائی آسمانی یاران را اختران خاوران کرد و مه تابان فرمود تا پرتو دانائی افروزند و دلها را بریزش باران سخن رشک گُلزار و چمن نمایند. ای یار مهربان پاک یزدان رهبری کرد تا کوه و بیابان پیمودی و بشهر نیاکان رو نمودی. آن کشور بسیار مستمند بود تا توانگری مانند آن مهرپرور بشهر درآید و گفتگو فرماید و راه خدا بنماید و انجمن را براز نهان بیاراید و روزگاری بپاید تا در سایهٔ درخت امید بیاساید. باید زبان بگشائی و داد سخن بدهی، راز پنهان بنمائی، گفتار یزدان بگوئی، دبستان آسمان بگشائی، نامه‌های آسمانی بیاموزی، چراغ روشنی افروزی، پردهٔ پندار نادانان بسوزی. جانت همدم جانان باد.